

איציק קול:

„בִּזְמַן 1981 קיבלתי אולקוס. הפעם אהיה ראש קטן!“

חברת ג'ג, בניצוחו של איציק קול, זכתה בהפקת תש"דירי הפירסומת של מיפלגת העבודה בבחירות הקרובות. נזכרתי שב־1981 כיהן קול באותו התפקיד ונחשב כמנצח במערכת הבחירות של מיפלגת העבודה. כששוחחתי איתו השבוע, ציפיתי לפגוש אדם המסתער אלי קרב, אולם קול, ששב באחרונה מלונדון, היה רגוע לחלוטין, רגוע מדי.

● **העבודה שלך בחודשים הבאים קשורה בכך שאתה איש מיפלגת העבודה?**
לא, אני הולך לעשות עבודה טכנית בלבד.

בחירות

● **בלומר: אילו היו פונים אליך מהליבור, היית נעתר?**
הייתי עושה עבורם עבודה טכנית מעולה, אבל אני מרגיש יותר נוח כשאני עובד עבור מיפלגת העבודה.

● **זכור לי שב־1981 הגדירו אותך כרוח החיה של מערכת הבחירות של העבודה. מה ההצטננות הי פתאומית?**
זה נכון: אז היה לי תפקיד גדול בהרבה מסתם תפקיד טכני. אחרי 1981 קיבלתי אולקוס, כן — אולקוס. השאירו או אותי ואת חיים הרצוג לברנו. זאת היתה אחריות כבדה מדי. אני לא מוכן לעשות זאת שוב.

● **הפעם יגדירו אותך כ„ראש הקטן“ של מערכת הבחירות של העבודה?**
כדיוק. אני מתכוון להיות ראש קטן: אקבל תסריטים מוכנים, לא יהיה לי מה לאמר לגביהם — רק לבצע. (דפנה ברק)

רינה („אלגרה“) לוי:

„היו לי כל כך הרבה אנזבות!“

רפי לוי, מי שהיה הממונה בהאגידעה על מחוז ירושלים במישור הפנים, והנחשב כליכול במחוז זה ומחוז לו, נשלח על־ידי השופט דליה דורנר לשלוש וחצי שנות מאסר במועל.

השופטת התעקשה שלו יתחיל לרצות את עונשו מייד אחרי מתן גזר־הדין, חרף העובדה שהוא הודיע על כוונתו לערער לבית־הדין העליון.

רינה, אשתו, שנראתה צועקת במירקע לעבר העיתונאים אחרי מתן גזר־הדין, היא אשה זרבותית, שאינה יוצאת

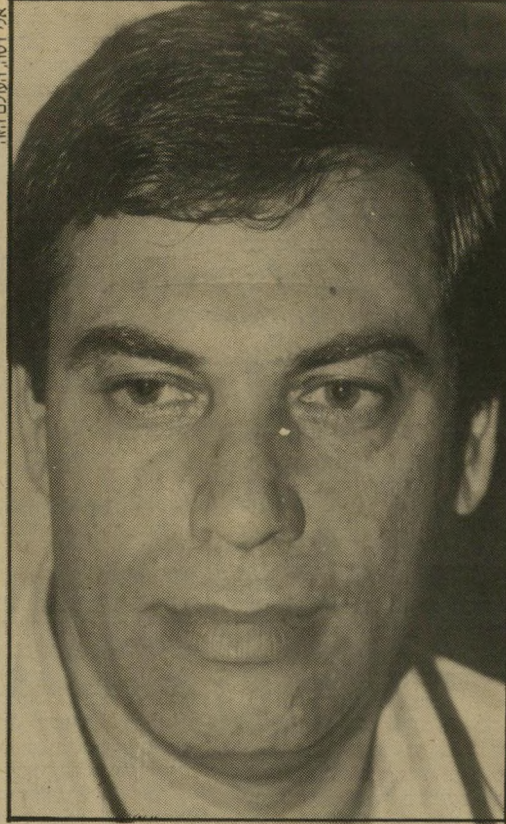
פרשות

בקלות משלוותה. שאלתי אותה להתפתחויות מאז מתן גזר־הדין.

את מבינה? ארם מסוכן? היא (השופטת) רצתה להכניס אותו מייד פנימה, לא עזר דבר: למחרת קראה לשלמה תוסייהכחן (הפרקליט שייצג את לוי ביחד עם מיכה קירש) ושינתה את החלטתה — נתנה לו 10 ימים נוספים בחוץ.

● **היבן עומדים העניינים כעת?**
העירעור בבית־המשפט העליון נקבע לחדש ינואר. את קור לשת? ינואר! רפי אמור להיכנס לכלא ביום הראשון הבא. ביום השלישי, השבוע, יקבע שופט את גורלו.

● **אחרי חודשים רבים של תקורות והליכים מישי פטיים, את נשמעת עדיין מאוכזבת? מופתעת?**
היו לי הרבה הרבה אכזבות נחודשים האחרונים, כליכך הרבה אכזבות... יכול באמת להיות שאם לא מצפים — לא מתאכזבים. מי יודע כמה אכזבות מחכות לי בחודשים הבאים! (דפנה ברק)

ד"ר שלמה שגב:

„אחרי 60 יום החברה מתו לגמרי!“

חברי־כנסת מסיעות שונות התאחדו השבוע למיבצע משותף. מיבצע שביתת־רעב. הח"כים אומרים שהם ישבתו עד שיוזו משהו במערכת־הבריאות המתמוטטת, וכבר אומר מי שאומר שיהיה מעניין לראות מה יקרה לח"כים כשתיכנס שביתת־הרעב שלהם לשנתה החמישית. שאלתי את הד"ר שלמה שגב כמה זמן אפשר לשבות רעב.

בשנים האחרונות כאמת אפשר לענות על השאלה הזאת, כי יש ניסיון עם החברה האירלנדים ששבתו 60*40 יום.

- **ומה קרה להם? מתו לגמרי.**
- **אני התכוונתי — כמה זמן אפשר לשבות רעב בלי למות לגמרי, כי לא נראה לי שחברי־הכנסת שלנו ילכו עד הסוף המר.**
אם שותים הרבה, אפשר לשבות רעב בין שלושה עד חמישה ימים בלי נזק ממשי, למרות שההרגשה כבר לא טובה.
- **בזמן שביתת־הרופאים אתה שבתת כמה ימים. איך הרגשת?**
איום ונורא! ביום הראשון והשני יש תחושת־רעב איומה, והזיות על מאכלים. אחרי שלושה ימים הרעב פחות מציק, אבל מופיעה תחושה של חוסר שיווי־מישקל, הרגשה של צורך שאתה לא יודע למה הוא, חוסר ריכוז, והייתי אומר אפילו חוסר־אחריות למעשיך.
- **ואחרי־כך?**
אתה נחלש לגמרי. יש הידרלדות של כל הרזרות של החל-

רפואה

בונים, מאכדים את הציפוי החלבוני של המעיים, דבר הגורם לשילשולים, ומכאן לאיבוד נוזלים אפילו אם אתה שותה. הבטן מתנפחת, מופע ניוון־שרירים בגפיים ושקעים ברקות. מצב לא טוב.

● **בלומר, אתה חושב שהמקסימום שבו אפשר עוד לתפקד בשביתת־רעב זה שלושה עד חמישה ימים?**
וגם זה לאנשים בריאים. אני מבין שבין חברי־הכנסת יש כמה עם עבר של בעיות־לב, ולאלה אני מציע להיזהר מאוד. בשביתת־הרופאים היו שניים שהיו בריאים לפני השביתה, ותוך כרי השי ביתה היה להם משהו כמו התקף־לב. בעצם, יותר נכון יהיה להגיד שעבור חולי־הלב בין הח"כים שביתת־רעב היא מסוכנת.

● **יש לך איזה טיפ של שובת־רעב לשעבר לשובי תייהרעב של היום?**
לשתות כל הזמן: כדאי להכניס לימון לתוך המים, כדי להגביר את הצמא. (דניאלה שמי)